

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 936/24
28.2.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Светлане Павић, председника већа, Весне Целетовић Цуцић и Александре Лековић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Нада Митровић Ракић, адвокат из Смедерева, ул. Омладинска бр. 6, против туженог ББ из ..., кога заступа пуномоћник Гордана Илић, адвокат из Смедерева, ул. Вука Караџића бр. 4/1, ради утврђења права својине по основу брачне тековине, вредност предмета спора 300.000,00 динара, одлучујући о жалбама странака изјављеним против пресуде Основног суда у Смедереву П.бр. 2404/12 од 07.09.2023. године, у седници већа одржаној дана 28.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Смедереву П.бр. 2404/12 од 07.09.2023. године у делу става другог и четвртог изреке, којим је утврђено власништво тужиле на уделима од по 1/3 идеалних делова пољопривредних и пољопривредно прикључних машина и на комбију и аутомобилу, као и на стварима покућства, са обавезом туженог да тужиљи призна ово право и да јој преда овај удео у судржавину, док **СЕ ПРЕИНАЧУЈЕ** наведена пресуда у преосталом делу става другог и четвртог изреке којом је наложена предаја ових ствари у државину и то до удела од 1/2 делова и у том делу **ОДБИЈА** тужбени захтев тужиле.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована жалба тужиле и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Смедереву П.бр. 2404/12 од 07.09.2023. године, у делу става трећег изреке којим је тражила да јој се утврди право сувласништва са уделом од 1/2 делова на покретним стварима и то :

- једне леђне прскалице за прскање садница, једне наранцасте
- једне зелене и сиво-црне машине за прскање и прање пољопривредних машина купљених 2011. године, као половних,
- 2 плуга, један двобразни купљен 1993. године, као полован и један петобразни, година производње 2004. године,
- тањирача купљена половна 1994. године,
- две фрезе од чега једна тракторска која је прављена ручно 2004. године и једна ручна купљена половна 1988. године црвене боје,
- терупар за ломљење грања црвене боје, година производње 2002. године,

у делу става петог изреке којим је одбијен тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је она по основу стицања у брачној заједници са туженим постала власник са 1/2 удела на покретним стварима и то:

- гвозденој капији са бетонском оградом прављена 1990. године,
- ограде од плетене жице прављене 2000. године,
- једне машине за веш марке “Горење”, једном замрзивачу-старом, купљеном 2000. године,
- фрижидеру, купљеном 2000. године,
- 3 кауча,
- пећ на дрва браон боје купљене 2003. године,
- сто од 2,5 метра,
- 2 дрвене клупе од по 2,5 метра у боји дрвета, лакиране, купљено 2005. године,
- 6 квалитетних столњака сви у наранцастој боји, један од 3,5 метра, а осталих 5 од по 2,5 метара, односно 1,8 метара купљени 2005. године,
- 6 дрвених гарнишли од по 2,5 метра купљених 2002. године,
- беле завесе са чипком димензија 3м x 2м, купљене 2002. године, 3 завесе беж боје димензија 3,5 метара x 3 метра, купљене 2002. године,
- 2 фротирска прекривача плаве боје купљени 2003. године,
- 8 ћебета различитих боја купљених 2003. и 2005. године,
- 4 јоргана за брачни кревет плаве боје купљених 2002. године, са постељинама једна жуто зелене боје и једна браон боје са навлакама купљеним 2005. године,
- неонске сијалице и то четири дуже од 1 метра са по једном неонком и две од 0,5 метара са по 2 неонке купљене 2011. године и
- 1 компјутер-кућиште, монитор, тастатура, миш, два звучника и сточић за компјутер, купљени 2009. године, као и у ставу шестом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Смедереву П.бр. 2404/12 од 07.09.2023. године у преосталом делу става трећег изреке, тако што **СЕ УТВРЂУЈЕ** да је тужиља АА по основу заједничког рада у брачној заједници са туженим ВВ поред власништва на 1/3 дела покретних ствари ближе описаних у ставу другом изреке, сувласник до траженог удела од 1/2, и то:

- на трактору марке “Zetor” година производње 1993. године,
- трактору марке “Ferguson 539” година производње 2004. године,
- аутомизер за прскање воћа, вучни од 1000 литара плаве боје, година производње 2010. године,

- аутомизер за прскање воћа носећи од 350 литара, сиве боје произведен 2004. године,
- култиватор, година производње 1997. године,
- сетвоспремач, година производње 2000. године,
- приколица сиве боје прављена ручно из 2004. године,
- тракторска корпа плаве боје, година производње 1999. године,
- тракторске виле за скупљање грања, година производње 1990.г.,
- комби марке “Mercedes” од 2,5 тона за превоз воћа, црвене боје година производње 1983. године,
- косилица за траву на струју црвено плаве боје, година производње 2008. године и
- аутомобил марке “Reno Megane”, караван купљен у августу 2012. године, тегет плаве боје, што је тужени дужан да призна и трпи и да тужиљи уступи у сусвојину и судржавину 1/2 од наведених ствари у року д 15 дана од дана доношења пресуде, под претњом принудног извршења.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Смедереву П.бр. 2404/12 од 07.09.2023. године у делу става петог изреке па **СЕ УТВРЂУЈЕ** да је тужиља АА на основу стицања у брачној заједници са туженим ББ поред удела на стварима ближе описаним у ставу четвртом изреке од 1/3, сувласник траженог удела од 1/2 и то на:

- једном замрзивачу марке “Ободин” из 2011. године,
- једној половној веш машини,
- нов регал светло браон боје купљен 2006 године,
- два нова кауча,
- шпорет на чврсто гориво марке “Смедеревац” купљен 2000. године,
- један радио апарат са два звучника купљен 1999. године,
- 2 телевизора један купљен 2010. године а један 2004. године,
- видео и ДВД марке “Viva” купљених 2004. године,
- машина за прављење резанаца купљена 2011. године,
- машина за месо број 10 купљена 2011. године, што је тужени дужан да призна и трпи и да тужиљи уступи у сусвојину и судржавину 1/2 наведених ствари у року од 15 дана, од дана доношења пресуде, под претњом извршења.

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Смедереву П.бр. 2404/12 од 07.09.2023. године у ставу првом и седмом изреке (погрешно означен став осми изреке) и предмет у том делу враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Ожалбеном пресудом, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је она по основу стицања у току брачне заједнице са туженим постала власник на уделу од 1/2 дела породичног стамбеног објекта који се налази у ..., а који се састоји од приземља и спрата, димензија 12х3, са структуром просторија и то у приземљу са две собе и са летњом кухињом и спајзом, а

на спрату трпезарију са кухињом и купатилом истих димензија, као и сувласник помоћних зграда ближе описаних у наведеном ставу, све постојеће на катастарској парцели ... и ... КО ..., укупне површине 45,77ари, уписане у Лист непокретности бр. ... КО ..., са уделом од 1/2 дела наведене непокретности у корист ББ и са правом коришћења парцеле колико је неопходно ради употребе наведених непокретности у корист тужиље, што је тужени дужан да призна и трпи, те да тужиљи уступи у својину и државину наведени део непокретности и да се тужиља на основу ове пресуде може уписати као власник у катастру непокретности и другим евиденцијама непокретности за Град Смедерево, у року од 15 дана од доношења пресуде, под претњом извршења. Ставом другим изреке утврђено је да је тужиља постала власник са 1/3 дела на покретним стварима стеченим током брачне заједнице са туженим ближе описаним у наведеном ставу, што је тужени дужан да призна и трпи и да тужиљи уступи својину и државину на наведеном уделу. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев тужиље да се утврди да је она сувласник у стицању током брачне заједнице на стварима ближе описаним у ставу другом изреке изнад досуђеног удела од 1/3, па до траженог удела од 1/2, као и тужбени захтев којим је тражила да се утврди да је по основу стицања у брачној заједници са туженим постала власник са уделом од 1/2 дела на покретним стварима ближе описаним у наведеном ставу. Ставом четвртим изреке утврђено је да је тужиља по основу стицања у току брачне заједнице са туженим постала сувласник на 1/3 на стварима које представљају ствари породичног домаћинства ближе описаних у наведеном ставу, што је тужени дужан да призна и трпи и да тужиљи уступи својину и државину. Ставом петим изреке одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је она постала власник на покретним стварима стеченим током трајања брачне заједнице са туженим из става четвртог изреке преко досуђеног удела од 1/3 па до траженог удела од 1/2, као и тужбени захтев којим је тражила да се утврди да је по основу стицања у брачној заједници са туженим постала власник са уделом од 1/2 на покретним стварима ближе описаним у наведеном ставу. Ставом шестим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да јој тужени преда у својину и државину ствари које представљају њену посебну имовину ближе описане у наведеном ставу, док је ставом седмим изреке (погрешно означен став осми изреке), одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде странке су благовремено изјавиле жалбе и то тужиља против одлуке из става првог, трећег, петог, шестог и седмог изреке, а тужени против одлуке из става другог, четвртог и седмог изреке из свих законом прописаних разлога.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у границама законских овлашћења из члана 386 ЗПП ("Службени гласник Р. Србије", бр. 72/11), овај суд је оценио да су жалбе странака делимично основане.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које повреде овај суд као другостепени пази по службеној дужности, нити друге повреде поступка које би биле битне.

Према утврђеном чињеничном стању, странке су 1973. године засновале ванбрачну заједницу, а 1975. године закључиле брак, који је трајао све до 2012.године када је исти формално разведен, с тим да су странке фактички прекинуле брачну

заједницу током 2011.године. У овом браку је рођено троје деце и то две ћерке и син, који је преминуо кад му је било 10 година. Приликом заснивања ванбрачне, односно брачне заједнице странке су живеле у кући оца туженог и то у заједници са њим и његовом супругом, маћехом туженог, у кући ближе описаној у ставу првом изреке, постојећој у..., с тим што је кућа после смрти оца и маћехе туженог адаптирана и модерније уређена, уз доградњу терасе и летње кухиње са шпајзом у приземном делу и то од средстава које су странке стицале током трајања заједнице живота. Такође, странке су током трајања брака саградиле више помоћних објеката које су економског карактера. Отац туженог је преминуо 1992. године, а маћеха 1994. године, тако да су надаљу заједницу чиниле парничне странке као супружници са својим ћеркама. Тужени ББ је једно кратко време био у радном односу, међутим, превасходан извор прихода породице ... је био приход од рада на пољопривредном домаћинству које представља посебну имовину туженог, наслеђену од оца. Породица се примарно бавила воћарством, с обзиром да су тужиље и тужени на 5 хектара засадили разно воће и од прихода остварених продајом воћа породица се издржавала, али и адаптирала целу кућу и током 2000. године, вршила доградњу летње кухиње и шпајза, затим куповала велики број пољопривредних и прикључних машина, ближе описаних у ставу другом изреке, као и ствари које су представљале покућство породице. Из исказа тужиље произлази да је она један део ствари донела приликом удаје за тужиоца и то представља њену посебну имовину, а део је искључиво она стекла и то ствари ближе описане у ставу шестом изреке. У погледу вредности непокретности-објеката који се налазе на катастарској парцели број ... и... у КО ..., које су власништво туженог као његова посебна имовина, током првостепеног поступка извршено је вештачење на име грађевинске вредности истих, па је вештак утврдио да вредност породичног стамбеног објекта без доградње представља износ од 1.683.255,00 динара, а да дограђени објекат, односно тераса са летњом кухињом и шпајзом је у вредности од 964.925,00 динара, с тим да дограђени део стамбене зграде не представља засебну функционалну целину, јер је функционално повезан са постојећим старим делом куће. Према налазу вештака вредност целокупног стамбеног објекта са извршеном доградњом износи 2.648.220,00 динара, те да дограђени део објекта представља трећину вредности целог објекта, односно 30,7% ,уколико би били прихваћени наводи тужиље да је та доградња извршена током трајања брачне заједнице, односно уколико би се прихватио исказ туженог да је доградња делимично вршена током трајања брачне заједнице, онда би улагање износило 439.110,00 динара, што би представљало шестину целокупне вредности стамбеног објекта. Странке су током трајања брака радиле не само доградњу стамбеног објекта и адаптацију целог објекта, већ и изградњу економских објеката и то обора 1 и 2, чесме у дворишту и бетонског платоа испред куће и ограде према улици, те да наведени радови укупно са објектом представљају вредност од 4.218.167,50 динара, а да укупна грађевинска вредност објеката у чијој изградњи је учествовала тужиља износи 1.217.393,50 динара, уколико би се прихватио њен навод, односно 812.817,00 динара, уколико би се прихватио навод туженог, те када се вредност свих објеката у чијој је изградњи учествовала тужиља стави у пропорцију са грађевинском вредношћу свих изграђених објеката на парцели која је предмет тужбеног захтева, онда се добија проиближна процена од 30% вредности истих.

Првостепени суд је полазећи од овако утврђеног чињеничног стања оценио да је улагање тужиље у породични стамбени објекат, а чија је предност у односу на постојећи објекат 30%, 1/3 идеалног дела, имајући у виду да је она средства за улагање

стицала користећи посебну имовину туженог, односно његове катастарске парцеле на којима су странке засадили воћњаке, због чега допринос тужиље не може бити у пуном обиму од $1/2$, што је законска претпоставка, већ $1/3$, па када се то доведе у везу са увећањем вредности тужиоачеве имовине на објекту од 30%, онда се долази до тога да је тужиља допринела увећању вредности породично-стамбене зграде и како стамбеног објекта, тако и економских објеката у уделу од $1/9$, док је удео тужиоца у његовој посебној имовини $6/9$ и то по основу наслеђа и $2/9$ по основу стицања са туженом. Утврђени износ од $1/9$ не оправдава досуђивање стварно-правног захтева, већ искључиво облигационо-правног захтева, тим пре што је из налаза и мишљења вештака грађевинске струке утврђено да дограђени део не представља посебну функционалну целину, јер је функционално повезан са постојећим старим делом куће, због чега се не може сматрати посебним делом зграде на коме би се могло стећи право својине. Такође, остали објекти који имају функцију економских објеката повезани су са стамбеним објектом и представљају припадак уз главну ствар, па ни на њима тужиља не може стећи право својине, већ искључиво може истицати облигационо-правни захтев, због чега је одбијен тужбени захтев тужиље и одлучено као у ставу првом изреке.

Надаље, у вези са покретним стварима и то како пољопривредним машинама, аутомобилу, камиону и другим покретним стварима које служе за породично домаћинство, о постојању тих ствари суд је закључио на основу неспорних исказа странака, имајући у виду да за део ствари тужиља није доказала да се оне налазе у домаћинству тужиоца, због чега је у односу на ствари које нису затечене, тужбени захтев тужиље одбио као неоснован и одлучио као у деловима става трећег, петог изреке, као и у ставу шестом изреке, док је у односу на остале тражене ствари, а које представљају пољопривредне машине, аутомобил, камион, прикључне пољопривредне машине, као и део ствари које представљају покућство, усвојио тужбени захтев тужиље и одлучио као у ставу делу става другог и четвртог изреке, налазећи да тужиљи, с обзиром на њен допринос од бављења пољопривредом припада $1/3$ удела на тим стварима, јер тужиљи није могао бити признат удео од $1/2$, с обзиром да је стицање вршено од пољопривреде и то на имовини која је посебна имовина туженог, у ком смислу туженом по том основу припада удео од $1/3$, а странкама-тужиљи и туженом по основу стицања удео од по $1/2$ на осталом делу од $2/3$ делова, односно свакоме од њих удео од по $1/3$ делова, уз обавезу туженог да то право призна тужиљи, с тим да је погрешно наведено да је тужени дужан да тужиљи преда у судржавину $1/2$, уместо 173 ових ствари, због чега је одлучено као у ставовима другим, трећим, четвртим, петим и шестим изреке.

Оцењујући жалбене наводе странака у вези са одлуком у потврђујућем делу, овај суд налази да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право када је у делу става става другог и четвртог изреке усвојио тужбени захтев тужиље, осим дела за предају $1/2$ дела, с обзиром на утврђено право својине од $1/3$. такође, правилно је примењено материјално право и када је првостепени суд у делу става трећег изреке и делу става петог изреке одбио тужбени захтев тужиље да се утврди да је она по основу стицања у брачној заједници постала власник са уделом од $1/2$ на прикључним пољопривредним машинама, као и на гвозденој капији са бетонском оградом, оградом од плетене жице, као и више покретних ствари које чине ствари породичног домаћинства, као и у ставу шестом изреке којим је тражено да се утврди да одређене покретне ствари представљају њену

посебну имовин, имајући у виду да тужилца током првостепеног поступка, како то правилно закључује првостепени суд није доказала постојање тих ствари, јер се исте ствари не налазе у домаћинству тужиоца, а тужилца по престанку заједнице живота није водила поступак обезбеђења ради утврђења да те ствари постоје.

Због тога су неосновани сви жалбени наводи тужилце којима се побија одлука у делу става трећег и петог изреке, као и у ставу шестом изреке, имајући у виду да из свих изведених доказа пред првостепеним судом, као ни из исказа тужилце није потврђено постојање ствари које су садржане у наведеном одбијајућем делу тужбеног захтева.

Неосновани су и жалбени наводи туженог којима се побија одлука из усвајајућег дела става другог и четвртог изреке (осим у делу када је омашком у писаној изради ожалбене пресуде уместо предаје судржавине од 1/3 делова наведен удео од 1/2), имајући у виду да је током првостепеног поступка утврђено да су наведене ствари стечене током трајања брака између парничних странака, те да је тужилца током трајања брака радила, како на одржавању породичног домаћинства, бриге о деци, тако и на имању туженог које је представљало његову посебну имовину, с тим да су странке током трајања брака измениле културу на овој имовини, тако што су уместо класичних пољопривредних култура, због већег прихода засадили воћњаке, те да је убирање воћака са ове имовине био једини извор прихода странака, као посебне културе.

Међутим, овај суд није могао да прихвати став првостепеног суда да је удео тужилце у стицању покретних ствари (пољопривредне машине са прикључцима и ствари породичног домаћинства), 1/3 у односу на удео туженог од 2/3 и то да је удео туженог увећан због чињенице да је као база за стицање у току трајања заједнице живота између парничних странака, која је трајала скоро 40 година била посебна имовина тужиоца, односно његове катастарске парцеле на којима су сађене пољопривредне културе и воћњак.

Наиме, по налажењу овог суда погрешан је закључак првостепеног суда да је удео туженог у односу на удео тужилце стицању покретних ствари већи по наведеном основу, с обзиром на то да тужилца у овој правној ствари не потражује власништво на непокретностима туженог које представљају његову посебну имовину, а чија је вредност евидентно увећана извршеним засадима воћа, који дају веће новчане приходе, од засада других пољопривредних култура, већ на стварима које су стечене током трајања брака. Околност да су приходи остваривани на имовини која је представљала посебну имовину туженог не мења чињеницу о уделима у стицању на тим стварима, уколико се сагласно одредби члана 180 став 3 породичног закона другачије не докаже, имајући у виду да је тужилца удајом за туженог стекла законско право коришћења и плодоуживања наведених непокретности, због чега су плодови који су остварени од таквог коришћења и употребе заједнички.

Одредбом члана 168 став 1 Породичног закона, прописано је да имовина коју је супружник стекао пре склапања брака представља његову посебну имовину. Одредбом члана 170 став 1 истог закона прописано је да уколико је током трајања заједничког живота у браку дошло до незнатног увећања вредности посебне имовине једног од супружника, други супружник има право на потраживање у новцу сразмерно свом

доприносу, док је ставом другим прописано да уколико је током трајања заједничког живота у браку дошло до знатног увећања вредности посебне имовине једног од супружника, други супружник има право на удео у тој имовини сразмерно свом доприносу. Одредбом члана 171 овог закона прописано је да имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину.

Дакле, предмет тужбеног захтева у овој правној ствари није у вези са посебном имовином туженог, односно тужена не потражује непокретности које представљају посебну имовину истог, иако је, извршеним засадима вођа током трајања брака посебна имовина туженог увећана, већ тужила потражује део на покретним стварима које су стечене искључиво радом парничних странака. То што је као база за стицање служила посебна имовина једног од супружника, у овој случају имовина туженог, не може повећавати његов удео у стицању заједничке имовине, имајући у виду да посебна имовина туженог није рентирана у току трајања брака, већ је иста обрађивана радом супружника, у ком смислу је и стицана заједничка имовина.

Одредбом члана 180 Породичног закона, прописано је да се претпоставља да су удели супружника у заједничкој имовини једнаки (став други), док је ставом трећим овог члана прописано да већи удео једног супружника у стицању заједничке имовине зависи од његових остварених прихода, вођења послова у домаћинству, старања о деци, старања о имовини те других околности од значаја за одржавање или увећање вредности заједничке имовине.

У том контексту, а полазећи од цитиране законске одредбе у овом случају постоји претпоставка о једнаким уделима супружника у стицању заједничке имовине. Ова претпоставка је оборива, али терет доказивања у смислу одредбе члана 7 став 2, 228 и 231 ЗПП је на страни странке која тврди да је његов удео у стицању у заједничкој имовини већи од половине. У овом случају то није тужила, већ тужени који је током првостепеног поступка на исту околност требао да предложи доказе да је његов удео у стицању у заједничкој имовини, односно на пољопривредним машинама, комбију марке “мерцедес” и аутомобилу марке “рено меган”, као и на прикључним машинама и на делу ствари које представљају ствари породичног домаћинства био већи од удела тужиле, због чега је овај суд ожалбену пресуду у том делу преиначио и утврдио сувласништво тужиле на по 1/2 делова ових ствари, а изнад утврђене 1/3 из става другог и четвртог изреке ожалбене пресуде.

При томе цењени су жалбени наводи туженог да је првостепени суд погрешно одлучио када је удео тужиле утврдио и у уделу од 1/3, а имајући у виду изнете разлоге.

Из напред наведеног, у смислу одредбе члана 390 и 394 тач. 4 ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке, у смислу одредбе члана 390 истог закона, као у ставу другом изреке, док је у смислу одредбе члана 394 тачка 4 ЗПП, одлучено као у ставовима трећем и четвртом изреке.

Надаље, у вези са одлуком из става првог изреке, по налажењу овог суда у поступку пред првостепеним судом је због непотпуно утврђеног чињеничног стања изостала правилна примена материјалног права, на шта се жалбом тужиле основано

указује, због чега је ожалбена пресуда у том делу морала бити укинута.

Наиме, током првостепеног поступка утврђено је да су непокретности и то породична стамбена зграда која се састоји од приземља и спрата, димензија 12 x 3 метара, која у приземљу има 2 собе, летњу кухињу и шпајз, а на спрату има трпезарију са кухињом и купатило истих димензија, као и помоћне зграде које се састоје од штала са оборима димензија 9 x 5 метара, све постојеће на катастарској парцели ... и ...КО ..., површине 45,75 м², уписане у Лист непокретности бр. ... КО ..., посебна имовина туженог која је током заједнице живота са тужиљом адаптирана улагањима која нису била основ за стицање тужиљиног сувласничког удела на истима, већ евентуално истицање тужбеног захтева облигационо-правне природе. Међутим, у поступку пред првостепеним судом утврђено је да је током трајања брака парничара, а после смрти оца и маћехе туженог (што искључује стицање у породичној заједници), саграђена летња кухиња са терасом, која је такође део тужбеног захтева.

Из налаза вештака грађевинске струке произлази да ова кухиња не представља посебну функционалну целину, већ јединствену целину са објектом.

Међутим, имајући у виду да се у сеоским домаћинствима летња кухиња редовно формира као појединачна физичка целина, у првостепеном поступку је пропуштено да се вештачењем утврди да ли би независно од грађевинске целине са постојећим стамбеним објектом, летња кухиња као простор снабдевен свим неопходним инсталацијама, могла бити самостални стамбени простор.

На основу тога, код непотпуно утврђеног чињеничног стања које се односи на део тужбеног захтева тужиље о коме је одлучено првим ставом изреке, исти је у целости морао бити укинут, како би се обезбедила правилна примена материјалног права, независно од тога што је изведеним доказима несумњиво утврђено да је сама стамбена зграда посебна имовина туженог, која је постојала у време закључења брака парничних странака, с тим што је касније адаптирана њиховим заједничким улагањима, а што може водити облигационо-правном захтеву, како то правилно закључује првостепени суд.

У складу са наведеним и са природом тих улагања стечених радом парничних странака током економске заједнице живота, првостепени суд ће имати у виду да је терет доказивања регулисан чланом 7 став 2 и 228 у вези са чланом 231 ЗПП-а, на туженом и условљен је законском претпоставком из члана 180 тачка 2 и 3 Породичног закона о једнаким уделима супружника, из чега следи да је за случај оспоравања те претпоставке тужени тај који је дужан да докаже да евентуално постоји нижи допринос тужиље, те ће по проведеном поступку правилном применом материјалног права донети нову и на закону засновану одлуку у вези са наведеним тужбеним захтевом.

Укинута је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу седмом изреке ожалбене пресуде, јер иста зависи од коначног исхода спора и успеха странака у њему.

Из изнетих разлога, у смислу одредбе члана 391 и 392 ЗПП-а, одлучено је као у ставу петом изреке.

**Председник већа-судија
Светлана Павић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић